

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ
Fidesz - Magyar Polgári Szövetség

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: **L/15976.**

Érkezett: **2005 MAJ 04.**

Írásbeli kérdés

Dr. Szili Katalin
az Országgyűlés Elnöke részére

Helyben

Tisztelt Elnök Asszony!

„Mi a helyzet a helyi önkormányzatok víziközművek működtetésére vonatkozó kötelező feladatával és – a regionális vízművek által működtetett, kizárólagos állami tulajdonban álló települési víziközművek folytán víziközmű tulajdon hiányában – lehetőségével kapcsolatban?” címmel a Hárszabály 91. §-a alapján kérdést kívánok benyújtani Persányi Miklós környezetvédelmi és vízügyi miniszter úr részére. A kérdésre a választ írásban kérem.

Tisztelt Miniszter Úr!

Az elmúlt években több esemény, vízszennyezés is hátrányosan érintette az önkormányzatok napi életét. Az elmúlt évben a Dunában Esztergomnál történt olyan vízszennyezés, amelynél az esztergomi lakosok napokig palackozott ivóvizet kényszerültek fogyasztani. Ezen esztergomi eset irányította rá a figyelmet arra, hogy az un. regionális víziközmű rendszereken lévő önkormányzatok milyen kiszolgáltatott helyzetben vannak, és az önkormányzati törvényben e tárgykörben meghatározott feladataiknak nem tudnak eleget tenni. Esztergom Város Önkormányzata önkormányzati alapjogai valamint tulajdoni igénye érvényre juttatása céljából a közelmúltban az Alkotmánybírósághoz is fordult. Esztergom városa felhatalmazása alapján jelen megkeresésemhez csatolom Esztergom városának az Alkotmánybírósághoz benyújtott beadványát.

A helyi önkormányzatokról szóló 1990. LXV. tv. felsorolja, hogy melyek az önkormányzatok feladatai. Az önkormányzati törvény 8.§ (4) bekezdése szerint a települési önkormányzat kötelező feladata közé tartozik az ivóvízellátás. A helyi önkormányzatok feladatkörében került meghatározásra a szennyvízelvezetés (csatornázás) is: összhangban az önkormányzati törvénnyel, a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény 4.§ (1) bek. d) pontja szerint a helyi közművek működtetése, a (2) bek. a) és b) pontjai szerint mind az ivóvízellátás, mind bizonyos mértékű szennyvízkibocsátás felett a szennyvíz összegyűjtése, elvezetése és tisztítása a települési önkormányzatok kötelező feladata.

Mint az a Miniszter Úr előtt is ismeretes, Magyarországon jelenleg több száz olyan önkormányzat van, amely ezen fenti feladatait nem tudja érdemlegesen ellátni, miután az 1991. évi XXXIII. tv. - véleményünk szerint alkotmányossági szempontból aggályosan - az un. regionális rendszereket kizárólagos állami tulajdonnak minősítette, függetlenül a közművek tényleges elhelyezkedésétől.

Ennek alapján ma az állam, illetve öt regionális vízmű társaság az, amely számos szempontból elvonja az önkormányzati alapjogok érvényesülését.

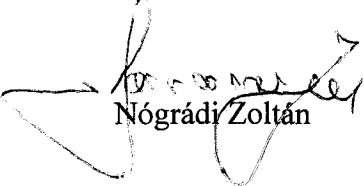
Mint a regionális víziközművek tekintetében a tulajdonosi jogok gyakorlója, a közcélú vízellátási üzemeltetésének, fenntartásának, fejlesztésének irányítója és koncessziós

működtetője, a vízellátás, vízi közművek, víziközmű-fejlesztés, szennyvízelvezetés (csatornázás) és szennyvíztisztítás, szennyvízelhelyezés feladatának irányítója és a regionális vízmű társaságok tulajdonosi és szakmai felügyeletének ellátója jelen kérdéskör a környezetvédelmi és vízügyi miniszter feladat- és hatáskörébe tartozik.

Mindezekre a körülményekre tekintettel az alábbi kérdések megválaszolására kérem Miniszter Urat:

- Miként tudják megvalósítani ivóvíz ellátási feladatukat azok az önkormányzatok, amelyek területén az állami tulajdonban álló regionális vízmű társaságok szolgáltatják az ivóvizet? Miként valósul meg ezen önkormányzatok vonatkozásában az, hogy az önkormányzatok gondoskodnak az ivóvízellátásról?
- Milyen eszközei vannak a belterületi víziközművek tulajdonjogával nem rendelkező önkormányzatoknak arra, hogy bármilyen kontrollt, illetve befolyást gyakoroljanak az ivóvízellátás terén?
- Az önkormányzati feladatok közé tartozik a szennyvízelvezetés, csatornázás biztosítása. Miként tudnak, ezen feladatuknak eleget tenni azon önkormányzatok, amelyek területén az állami regionális rendszerek látják el ezen feladatokat?
- Az önkormányzatok ugyan tulajdonosai lesznek a saját beruházásukban épített közműveknek, de azok üzemeltetését már nem tudják saját maguk végezni, figyelemmel az állami regionális vízműtársaságok monopolhelyzetére. Mennyire felel meg a jogállamiság követelményének, hogy az egyes önkormányzatok kötelesek - saját erőt is felhasználva - beruházni, ugyanakkor az üzemeltetésre nincs ráhatásuk?
- Helyesli-e a tárca, hogy osztatlan közös tulajdon jöjjön létre az önkormányzatok saját beruházásában létrejövő víziközművek és a kizárólagos állami tulajdonban álló víziközművek között? Az Európai Unióhoz történő csatlakozásunk eredményeként az egyes önkormányzatok a nemzeti szennyvízelvezető programban részt kötelesek venni, ezért a jövőben az osztatlan közös tulajdon mértéke növekedni fog.
- Miniszter Úr véleménye szerint mi indokolja azt, hogy a regionális rendszerek kizárólagos állami tulajdont képeznek?
- A környezetvédelmi és vízügyi miniszter, mint a regionális víziközmű társaságok tulajdonosi és szakmai felügyelője mit kíván tenni a regionális rendszerekhez tartozó önkormányzatok jogfosztottságának megszüntetése érdekében?

Budapest, 2005. május 2.

Nógrádi Zoltán

NAGY ÉS TRÓCSÁNYI

ÜGYVÉDI IRODA
H-1126 Budapest, Ugocsa utca 4/B.
Tel. (36-1) 487-8700 • Fax (36-1) 487-8701

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA

Ügyszám:

Érkezett: 2005 JAN 25

Példány:

Kezelőiroda:

Melléklet:

db

Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tárgy: Indítvány az 1991. évi XXXIII. törvény 19.§-a alkotmányellenességének utólagos megállapítása iránt

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Esztergom Város Önkormányzata (2500 Esztergom, Széchenyi tér 1.) jelen indítványhoz mellékletben csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviseletében az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 1.§ (b) pontja alapján indítványt terjeszték elő az egyes állami tulajdonban levő vagyontárgyak önkormányzatok tulajdonba adásáról szóló 1991. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Övt.) 19.§ (1) bekezdése „nem regionális rendeltetésű”, valamint „ha azok a regionális közmű hálózattól műszakilag elkülönítve üzemeltethetők” fordulatainak és az Övt. 19.§ (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt, az alábbiak szerint:

A TÁMADOTT TÖRVÉNYI RENDELKEZÉSEL ÖSSZEFÜGGŐ TÖRVÉNYI ÉS MÉRVADÓ ALKOTMÁNYI RENDELKEZÉSEK

Az Ötv. rendelkezései

1. A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 107.§ (1) bekezdésének c) pontja, valamint (3), (4) és (6) bekezdése a következőképpen rendelkeznek:

„Az állam tulajdonából az önkormányzatok tulajdonába kerülő vagyontárgyak köre a következő:

[...]

c) a lakossági szükségleteket kielégítő közművek építményei, vonalas létesítményei, berendezései a település belterületi határán belül, az állam kizárólagos tulajdonába tartozó létesítmények kivételével;

[...]

(3) A külön törvényben meghatározott, állami tulajdonban levő földek, erdők, más ingatlanok, vizek, valamint az összes természetvédelem alatti álló területek és műemlékileg védett épületek, építmények, területek, továbbá a közművek létesítményei, az (1) bekezdés b) pontjában említett szervezetek vagyonának önkormányzati tulajdonába adására, az önkormányzatok és a vállalatok közötti megosztására a kormány megyei (fővárosi) vagyonátadó bizottságokat hoz létre, amelyek döntenek e dolgok önkormányzati tulajdonba adásáról és a vagyoni terhek rendezéséről. [...]

(4) A vagyonátadásig a (3) bekezdésben említett vagyontárgyak csak a vagyonátadó bizottság [...] hozzájárulásával forgalomképesek.

(6) A több helyi önkormányzat szükségletét kielégítő közüzemi és kommunális vállalatok, továbbá a közművek települések közötti építményei, vonalas létesítményei, berendezései és a települések közötti helyi közutak - ha az érintett helyi önkormányzatok másként nem állapodnak meg - a vagyonátadó bizottság döntése alapján a megyei önkormányzat tulajdonába vagy az érintett települési önkormányzatok közös tulajdonába kerülnek."

2. Az 1994. évi LXIII. törvény pedig egy következő (7) bekezdéssel egészítette ki az Ötv. 107 §-át, amely értelmében az önkormányzatok a fentiek szerinti tulajdoni igényüket a vagyonátadó bizottságnál 1995. március 31-ig terjeszthetik elő, ezt követően pedig az önkormányzat tulajdoni igénye bírósági eljárásban érvényesíthető.

Az Alkotmány rendelkezései

3. Az Alkotmány 12.§ (2) bekezdése szerint az állam tiszteletben tartja az önkormányzatok tulajdonát. Az Alkotmány 13.§ (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság biztosítja a tulajdonhoz való jogot. A (2) bekezdés kimondja, hogy a tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben szabályozott esetekben és módon teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.
4. Az Alkotmány 43.§ (1) bekezdése a helyi önkormányzat alapjogaiként utal az önkormányzatot mint tulajdonost megillető jogaira, amit az önkormányzat helyi képviselő-testülete gyakorol (44/A.§ (1) bek. b) pontja). A rendelkezés (2) bekezdése pedig kimondja, hogy az önkormányzat jogai védelme érdekében az Alkotmánybírósághoz fordulhat.
5. Az Alkotmánynak a jogállamiságot deklaráló 2.§ (1) bekezdésében szereplő rendelkezéséből az Alkotmánybíróság számos határozatban levezette a jogbiztonsághoz való jog, mint alkotmányos alapjog védelmének követelményét, ami a törvényekben, illetőleg a jogszabályokban szabályozott viszonyok tekintetében - különösen az alapjogokat, kötelezettségeket érintő körben - a kiszámíthatóság, előreláthatóság részjogosítványait foglalja magában.
6. Az Alkotmány 70/A.§-a rögzíti az egyes személyek között a hátrányos megkülönböztetés általános alkotmányos tilalmát.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG ÁLTAL MEGÁLLAPÍTOTT IRÁNYADÓ ALKOTMÁNYOS KÖVETELMÉNYEK

Alkotmányos jog a vagyonjuttatás végrehajtására

7. Az Alkotmánybíróság már több határozatában is foglalkozott az állami tulajdon önkormányzati tulajdonba adásának fenti rendelkezésekkel összefüggő kérdéseivel.
8. Az Alkotmánybíróság amellett és azontúl, hogy megállapította, hogy a már megszerzett, valamint a törvényi rendelkezések alapján - egyértelműen meghatározható - vagyoni kör megszerzésére való „kétségtelen jogcím” esetében az önkormányzati tulajdon alkotmányos védelme teljes (37/1994. (VI.24.) AB határozat), azt is megállapította, hogy az Ötv. 107.§ (3) bekezdés alapján az önkormányzatoknak alkotmányosan védett - a 107.§ (7) bekezdéssel megerősített - tulajdoni igénye áll fenn az Ötv. szerinti vagyonjuttatás végrehajtására, ami - mint

fedezet lekötésével és peresíthető alanyi joggal biztosított jogosítvány - a tulajdon alkotmányos védelmét élvező közjogi alapú vagyoni értékű jog (36/1998 (IX.16) AB határozat).

9. A tulajdonjog alapjogi védelmét részletesen a 64/1993. (XII.22.) AB határozat fejtette ki. Ennek értelmében az alapjogi védelem kiterjed a tulajdon szerepét átvevő, továbbá azt biztosító vagyoni jogokra, valamint közjogi jogosítványokra is. Így kiterjedhet a tulajdonvédelem a törvényben deklarált tulajdonjuttatás végrehajtására, különösen akkor, ha - mint az Ötv-ben maga a törvényhozó minősíti tulajdoni igénynek és nyit bírói utat az érvényesítésére (36/1998 (IX.16) AB határozat).
10. A hivatkozott 36/1998. (IX.16.) AB határozatában az Alkotmánybíróság a villamos- és gázközművagyron vonatkozásában vizsgálta az Ötv.-be később beiktatott 107/A.§ alkotmányosságát, ami az Ötv.-ben az önkormányzatok eredetileg természetbeni közművagyron tulajdonhoz juttatását - az időközben részvénytársaságok tulajdonába került villamos- és gázközművagyronra tekintettel - ezeknek a részvénytársaságoknak a részvényeiből való juttatással rendelte megvalósítani. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság korábbi határozataira hivatkozott, amelyekben a tulajdon mint alapjog védelmét az Alkotmánybíróság az állag helyett az érték garantálásával is teljessé láta és megállapította, hogy a vagyonjuttatás végrehajtására vonatkozó alkotmányos jog nem foglalja magában a végrehajtás módjára vonatkozó jogot is, azaz nincs alkotmányos joga az önkormányzatnak abba beleszólni, hogy a végrehajtás egyedi hatósági aktusok révén vagy törvényhozás útján történik-e.
11. Ugyanakkor viszont az is megállapítást nyert, hogy az Ötv-ben meghatározott vagyonjuttatás végrehajtására alkotmányosan védett joga áll fenn az önkormányzatoknak, akár a vagyonjuttatás természetbeni érvényesítésére egyedi igényérvényesítés, akár annak értékének megfelelő törvényi juttatás formájában. Ennek megfelelően a természetben már nem átadható villamos- és gázközművagyron vonatkozásában állapította meg az Alkotmánybíróság a 36/1998 (IX.16) AB határozatában:

„[...] az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontjának végrehajtásában alkotmányos követelmény, hogy az önkormányzatok a közművek e rendelkezésében megállapított köre - a (3) bekezdés előírásai szerint kiszámított - értékének megfelelő juttatásban részesüljenek.”

Eredeti teher kérdése; a vagyonjuttatás Ötv. - hatályba lépéskori állapota - szerinti eredményre vezetésének alkotmányos követelménye

12. Az Alkotmánybíróság a kérdés vizsgálata kapcsán a hivatkozott határozatában megállapította, hogy az önkormányzatok alkotmányosan védett jogának elismerése a közművagyron átszállására - akár a vagyonátadó bizottságok vagy a bíróságok döntésével, akár általános törvényi juttatással történik - annyiban nyúlik vissza az igény keletkezésének idejére, hogy arra az eredményre kell vezetnie ami az Ötv. hatályba lépésekor az (1) bekezdés c) pontja alapján és a (3) bekezdés szerinti eljárás után megillette volna az önkormányzatokat.
13. Ezzel összefüggésben vizsgálta az Alkotmánybíróság, hogy az Ötv-ben meghatározott vagyonjuttatás köre (illetőleg annak megfelelő értéke) a későbbiek során annak végrehajtására hozott külön törvényekben szűkíthető-e; ez korábbi alkotmánybírósági határozatokban az ún. „eredeti teher” kérdéseként jelent meg.

14. Az eredeti teherrel kapcsolatban az Alkotmánybíróság már a 16/1991. (IV.20.) AB határozatában kimondta, hogy nincs alkotmányos akadálya annak, hogy a tulajdoni rendszert átalakító törvények a terheket és kötelezettségeket elosszák azok között, akik a társadalmi tulajdont ingyenesen megszerzik. Azonban nincs alkotmányos lehetőség a társadalmi átalakulás terhének utólagos vagy visszamenőleges szétosztására (ABH 1991, 58-59.).
15. Az Alkotmánybíróság ezt követően hozott számos határozatában következetesen alkalmazott gyakorlata szerint nem tekinthető alkotmányosan elfogadott eredeti tehernek az olyan tulajdonkorlátozás, amelyet az önkormányzatok javára alkotmányosan védett tulajdoni igényt eredményező törvényhozást követően állapít meg jogszabály. Ez pedig - a későbbi határozatokban már egyértelműen megjelenően - azt jelenti, hogy az eredeti tehernek nem a tényleges tulajdonátszállás, hanem az alkotmányosan védett tulajdoni igények keletkezése előtt fenn kell állnia (28/1991. (VI.3.) AB határozat, összefoglalóan 64/1993. (XII.22.) AB határozat, 57/1994. (XI.17.) AB határozat, 893/B/1994 AB határozat, 36/1998 (IX.16) AB határozat).

Külön törvény szükségességének kérdése; külön törvény lehetséges tartalma

16. Az Alkotmánybíróság a 36/1998 (IX.16) AB határozatában megállapította, hogy egy elvont teher lehetősége az Ötv-ben az önkormányzatoknak átadni rendelt vagyon vonatkozásában az Ötv. 107. § (3) bekezdésében az átadni rendelt vagyon külön törvényben való meghatározására vonatkozó rendelkezés folytán merül fel, két szempontból:
- a vagyoni körnek külön törvényben való későbbi meghatározásának fenntartása lehetett-e egy elvont teher kifejezése az átadni rendelt közművagyonon (hiszen ezt elméletben lehetséges a törvényhozó részéről egy későbbi korlátozó beavatkozás fenntartásának tekinteni);
 - mi a külön törvény alkotmányosan elfogadható feladata, különös tekintettel arra a kérdésre, hogy a külön törvény szűkítheti-e az Ötv. 107.§-ában meghatározott vagyoni kört (ezáltal pedig értelemszerűen az annak megfelelő juttatás értékét).
17. Az első kérdés kapcsán az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a külön törvényi meghatározás szükségessége egyáltalán vonatkozott-e a közművagyonra, azaz az Ötv. 107.§ (3) bekezdésben említett minden vagyoni kör vonatkozásában érvényesült-e.
18. Az Alkotmánybíróság a rendelkezés mind nyelvtani, mind logikai értelmezése során kapott egyértelmű eredménye alapján - amit a később törvényhozás (kivéve a jelen indítványban támadott Övt.-t) is megerősített - azt állapította meg, hogy „az Ötv. 107. (3) bekezdésében említett külön törvényre a közművek létesítményei vonatkozásában nem volt szükség” (36/1998 (IX.16) AB határozat).
19. Ennek alapján az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontjában meghatározott, önkormányzatok tulajdonába adandó közművagyon vonatkozásában elmondható, hogy a vagyoni kör további, külön törvényben történő meghatározásának szükségessége, és ennek folytán a törvényhozó részéről a korlátozás lehetőségének fenntartása nem áll fenn.
20. Az Alkotmánybíróság a hivatkozott határozatában utal arra is, hogy ennek bizonyos értelemben ellentmondani látszik a - jelen indítványban támadott - Övt. indokolása, amely - egyes - a 107.§ (1) bekezdésébe tartozó vagyoncsoportok vonatkozásában a 107.§ (3) bekezdése szerinti külön törvénynek minősítette magát, amellyel még nem zárult le az állami tulajdon önkormányzatok részére való átadása. Az indokolás utal

még a villamos- illetőleg a gázközművek vonatkozásában arra, hogy „ezek tulajdoni kérdéseit a rendszerek egészére kell szabályozni, amelyre később kerül sor”, ami külön törvény szükségességére utal.

21. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a hivatkozott határozatában az Ötv. 107.§-a és összefüggő rendelkezései vizsgálata során megállapította, hogy „még a külön törvény szükségességét a közművagyonra kiterjesztő értelmezések esetén is csupán azt várták a törvényhozótól, hogy a vagyonátadásnak a (3) bekezdésben meghatározott feladatait és eljárását részletezze. Ez pedig a törvény végrehajtásának része lehet, de semmiképpen nem eredeti teher megállapítása.”

Az Ötv-beli vagyonjuttatás későbbi szűkítésének alkotmányos tilalma

22. Az Alkotmánybíróság a 36/1998 (IX.16) AB határozatában az Ötv. 107.§ (3) bekezdésében említett „külön törvény” lehetséges tartalmára vonatkozóan megállapította, hogy a külön törvény a 107.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott vagyoni kört nem szűkítheti, nem hozható olyan rendelkezés, ami azokból csupán egyes közműfajtákat adna önkormányzati tulajdonba, másokat pedig kivenne az Ötv. alól:

„A külön törvény tehát nem a vagyoni kör újrameghatározására, hanem legfeljebb a végrehajtás részleteire vonatkozhat [...]” (36/1998 (IX.16) AB határozat)

23. A fenti megállapítás természetesen azzal a már fentebb kifejtett tétellel együtt alkalmazandó, amely értelmében az Ötv. szerinti - nem ex lex - vagyonjuttatás vonatkozásában az alkotmányos védelem alatt álló tulajdoni igény az Ötv-ben meghatározott vagyon értékének megfelelő juttatásra való jogosultságot jelenti. Ennek alapján tehát az a kiegészítés tehető, hogy az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott vagyoni kör - a szűkítés értékével arányos - kompenzáció nélküli későbbi szűkítése a 36/1998 (IX.16) AB határozat értelmében sérti az Alkotmány 13.§ (1) bekezdése által védett igényét az Ötv. megfelelő végrehajtására, ami egyben az Alkotmány 2.§ (1) bekezdésében deklarált jogállamiság lényeges eleme, a jogbiztonság sérelmét is jelenti.

Az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja szerinti közművagyon köre

24. A fentiek szerint meg kell határozni, hogy az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontja értelmében mi az a vagyoni kör, amely a későbbiek során - megfelelő kompenzáció nélkül - nem szűkíthető.
25. Az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja a következőképpen rendelkezik:

[„Az állam tulajdonából az önkormányzatok tulajdonában kerülő vagyontárgyak köre a következő:]

c) a lakossági szükségleteket kielégítő közművek építményei, vonalas létesítményei, berendezései a település belterületi határán belül, az állam kizárólagos tulajdonába tartozó létesítmények kivételével”

Kizárólagos állami tulajdon fogalma

26. Az Ötv. vonatkozó rendelkezése értelmében nem tartoznak bele az önkormányzatok tulajdonába kerülő vagyontárgyak körébe a közművek építményei, vonalas létesítményei, berendezései közül az állami kizárólagos tulajdonába tartozó létesítmények.

27. Az Alkotmánybíróság az Ötv. 107/A.§ alkotmányellenességének vizsgálata során szintén előkérdésként tartotta szükségesnek megítélni, hogy - a villamos energia- és a gáz-közművek vonatkozásában - mire terjed ki az állam kizárólagos tulajdona.
28. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság 36/1998 (IX.16) AB határozatában megállapította, hogy „az Ötv. 107.§-ára alapítható önkormányzati vagyonszerzési igények az Ötv. (illetőleg az egyes későbbi kiegészítések) hatályba lépésének időpontjára vonatkoznak”.
29. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság mind a villamos-, mind a gáz-közművek vonatkozásában megvizsgálta, hogy az Ötv. hatályba lépésének időpontjában mi tartozott, tartozott-e valami kizárólagos állami tulajdonba.
30. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy „az Ötv. hatályba lépésekor (1990. szeptember 30.) a Polgári törvénykönyv (Ptk.) 172.§-a nem sorolta ezen közművagyon a kizárólagos állami tulajdon körébe, de törvény ettől eltérően rendelkezhetett. A villamos közművek vonatkozásában megállapította, hogy az akkor hatályos ágazati törvény, az 1962. évi IV. törvény 3.§-a szerint viszont a közcélú villamosmű csak állami tulajdonában állhat, tehát a villamos közművek az állami kizárólagos tulajdonába tartoztak, ezért kívül estek az Ötv. 107.§ szerint állami tulajdonból az önkormányzati tulajdonba kerülő vagyontárgyak körén. Ezen önmagában az a körülmény, hogy később ezen törvényhely hatályon kívül helyezése folytán kikerültek ezen tárgyak a kizárólagos állami tulajdon köréből, nem változtatott.
31. Az Alkotmánybíróság általános megállapítása szerint:
- “Az önkormányzatoknak adandó vagyonból kizárt kizárólagos állami tulajdon körének későbbi szűkítése éppen úgy nem terjeszti ki automatikusan ezeket az igényeket, mint ahogy a kizárólagos állami tulajdon későbbi kiterjesztése sem szűkíthetné az önkormányzati igényeket megfelelő kompenzáció nélkül.”
32. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a gázközművek vonatkozásában megállapította, hogy sem az akkor hatályos ágazati törvény, az 1969. évi VII. törvény nem mondta ki, hogy a gázközművek csak az állam tulajdonában állhatnak, ahogy a Ptk. akkor hatályos 172.§-a, sem más törvény nem rendelkezett gázközművek kizárólagos állami tulajdonba tartozásáról.
33. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság általános érvennyel megállapította, hogy „a kizárólagos állami tulajdon nem azonosítható és nem is helyettesíthető a „de facto” állami tulajdonnal”. Önmagában a tényleges állami tulajdonban állás ugyanis nem jelenti a kizárólagos állami tulajdonra vonatkozó korlátozásokat:
- „A „de facto” és a jog szerinti kizárólagos állami tulajdon kategória tehát különbözőek és az állam „kötelező tulajdonszerzése” nem egyenlő a kizárólagos állami tulajdon keletkezésével.”
34. A hivatkozott Alkotmánybírósági határozatban éppen a fentiek következtében a villamos közművekkel kapcsolatban az Ötv. 107/A.§ támadott rendelkezéseinek alkotmányellenességét nem mondta ki az Alkotmánybíróság, minthogy azok az Ötv. hatályba lépésekor kizárólagos állami tulajdonba tartoztak, míg a csak de facto állami tulajdonban levő, de törvény szerint nem kizárólagos állami tulajdonba tartozó gázközművek vonatkozásában, minthogy így azok az Ötv. szerint az önkormányzatok tulajdonába kerülő vagyonkörbe tartoztak, meg is állapította az Ötv.

107/A.§ rendelkezéseinek alkotmányellenességét, az Ötv. hatályba lépésekor átadni rendelt vagyon helyetti részvényjuttatás, mint kompenzáció értékbeli megfelelőségének hiányára (illetőleg megfelelősége igazolhatóságának hiányára) tekintettel.

Alkotmányos követelmények összegzése

35. Az Alkotmánybíróság által a fent hivatkozott, korábbi határozataiban megállapítottak szerint az önkormányzatoknak alkotmányosan - az Alkotmány 13.§ (1) bekezdésében - védett joga áll fenn az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti közművagyon tulajdonba adására irányuló eljárásra, azaz az Ötv. megfelelő végrehajtására; az Ötv. 107.§ (3) bekezdése szerinti külön törvény szükségessége nem vonatkozik a közművek létesítményeire; az Alkotmány 13.§ (1) bekezdéséből következően, valamint 2.§ (1) bekezdéséből levezethető jogbiztonság alkotmányos követelménye alapján az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott vagyon önkormányzati tulajdonba adása tekintetében született jogszabály csak az Ötv. rendelkezésein belül, az ott meghatározott vagyoni kör szűkítése nélkül rendelkezhet a végrehajtás részletszabályairól.
36. Az Ötv. 107.§-ára alapítható önkormányzati vagyonszerzési igények az Ötv. hatályba lépésének időpontjára vonatkoznak. Ennek megfelelően az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja értelmében az önkormányzati tulajdonba kerülő vagyontárgyak körébe nem tartozó, kizárólagos állami tulajdonban álló létesítményeknek meghatározása során egyrészt az Ötv. hatályba lépésének időpontja irányadó, másrészt a de facto állami tulajdonba tartozó vagyontárgyak azok kizárólagos állami tulajdonba tartozásáról szóló törvényi rendelkezés hiányában az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja szerint az önkormányzati tulajdonba kerülő vagyon vonatkozásában nem tekinthetők kivételnek, ha egyébként megfelelnek az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontjában szereplő meghatározásnak.

A TÁMADOTT TÖRVÉNYI RENDELKEZÉS ÉS ALKOTMÁNYELLENESSÉGE

37. A jelen indítvány - a fentiek szerint az Alkotmánybíróság által már vizsgált villamos- és gáz-közmű vagyon mellett - az Ötv. 107.§-a szerinti vagyonjuttatás végrehajtása alkotmányosságának a víziközművek vonatkozásában történő vizsgálatára irányul.
38. A jelen indítványban - a 19.§-a bizonyos fordulatait tekintve - támadott Övt., ahogy fentebb említésre került, miniszteri indokolásában az Ötv. 107.§ (3) bekezdésben említett „külön törvénynek” minősíti magát. Az Övt. az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontjában szereplő vagyoni körből a víziközművekkel kapcsolatban tartalmaz többségében a vagyonátadás végrehajtására, a vagyonátadó bizottságok eljárására további rendelkezéseket.

Víziközművek kizárólagos állami tulajdonba tartozásának kérdése

39. Annak eldöntéséhez, hogy a fentiekben kifejtett, az Alkotmánybíróság által megállapított alkotmányossági követelmények érvényesülésének vizsgálatának szükségessége felmerül-e a víziközművek vonatkozásában, előkérdésként vizsgálandó, hogy egyáltalán az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja szerinti körbe beletartoznak-e víziközművek, és így az önkormányzatok alkotmányosan védett tulajdoni igénye fennáll-e a víziközművek vonatkozásában, vagy a víziközművek - a villamos közművekhez hasonlóan - az Ötv. hatályba lépésekor kizárólagos állami

tulajdonba tartozásuk folytán nem is tartoznak az Ötv. szerint az önkormányzati tulajdonba kerülő vagyoni körbe.

40. Az Alkotmánybíróság fent hivatkozott határozatában a villamos- és a gázközművek kapcsán folytatott vizsgálatot elvégezve a víziközművekre is, megállapítható, hogy az Ötv. hatályba lépésének idején, 1990. szeptember 30-án sem a Ptk. 172.§-a, sem az akkor hatályos ágazati törvény, az 1964. évi IV. törvény, sem más törvény nem minősítette a víziközműveket, illetőleg azok építményeit, vonalas létesítményeit, berendezéseit kizárólagos állami tulajdonnak.
41. A korábban 33. pontban kifejtettek értelmében tehát a víziközművek de facto állami tulajdonban állása nem alapozza meg azok kizárólagos állami tulajdon minősítését, és így a fentiekben hivatkozott, alkotmányosan védett és törvény által kifejezetten bírói úton is kikényszeríthetővé tett tulajdoni igény, valamint alkotmányos követelmények a víziközművek Ötv. 107.§ szerinti önkormányzati tulajdonba adásának + vagy annak megfelelő értékű kompenzáció juttatásának - végrehajtására vonatkozóan, tehát a végrehajtásáról rendelkező későbbi törvényre, az Övt.-re is fennállnak.

Övt. 19.§ (2) bek. - „Regionális” víziközművek utólag kizárólagos állami tulajdonná minősítésének alkotmányellenessége

42. Az Övt. jelen indítványban támadott 19.§ (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

19.§ [...]

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott körbe nem tartozó, a regionális vízi közüzemi vállalatok kezelésében álló és nagyobb térség vízgazdálkodási alapellátását (regionális vízbiztosítást, szennyvízelvezetést és tisztítást) szolgáló regionális víziközművek - területi elhelyezkedésüktől függetlenül - az állam kizárólagos tulajdonát képezik.

43. Az Ötv.-t követően majdnem egy évvel később, 1991. szeptember 1-én hatályba lépett Övt. a jelen indítványban alkotmányellenessége miatt megsemmisíteni kért fenti rendelkezésében a - magában a rendelkezésben definiált - regionális víziközműveket kizárólagos állami tulajdonnak minősítette.
44. Ennek téves jogi indokát tükrözi az Övt. törvényjavaslatának miniszteri indokolása, amely ezen vagyontárgyak de facto állami tulajdonban állására hivatkozik: „A regionális vízellátás és csatornázási rendszerek pedig olyan hálózatot alkotnak, amelyek alaplétesítményei (...) az 1964. évi IV. törvény 19.§-a, valamint a 32/1964. (XII.13.) Korm. rendelet 46.§ (1) bekezdése szerint is jelentősebb közcélú vízilétesítménynek minősülnek és így az állami tulajdon körébe tartoznak.” Az Alkotmánybíróság által viszont a fenti 33., 39-41. pontokban megállapítottak szerint ez a de facto állami tulajdon nem azonos a kizárólagos állami tulajdon jogi fogalmával és - tekintettel a de facto szinte minden víziközmű állami tulajdonban állására is - önmagában a kizárólagos állami tulajdonná minősítésnek indokául sem szolgál.
45. Az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja szerinti, a lakossági szükségleteket kielégítő közművek fogalmába az Övt. ezen rendelkezésében meghatározott regionális víziközmű - települések belterületi határán levő része - vitathatatlanul beletartozik (kivéve a nem lakossági, hanem pl. üzemi szükségletet kielégítő víziközműveket). Az Övt. támadott rendelkezése pedig ezeknek az ún. regionális víziközművek - területi elhelyezkedésétől függetlenül - részének is kizárólagos állami tulajdonná minősítésével vitathatatlanul a település belterületi határán belül levő lakossági szükségleteket

kielégítő víziközműveket - utólag - elvonta az Ötv. hatályba lépésekor a 107.§ (1) bek. c) pontjába tartozó vagyoni körből.

46. Az Ötv. 107.§-ában meghatározott, az állami tulajdonból az önkormányzatok tulajdonába adni rendelt vagyoni kör utólagos csökkentése sérti az önkormányzatoknak az Ötv. 107.§-a alapján fennálló tulajdoni igényét, ami korábban már az Alkotmánybíróság által megállapítottak szerint, ahogy az a 7-11. pontokban fent részletesen kifejtésre került, a nem ex lex önkormányzati tulajdonba került vagyontárgyak vonatkozásában az Ötv. rendelkezésének - további, egyedi hatósági, illetőleg bírósági döntés útján - történő végrehajtására vonatkozik. Ha tehát később a ténylegesen átadni rendelt vagyoni kör szűkül akár a törvényhozó megváltozott döntése, akár a természetben való átadás utólag lehetetlenné válása folytán, ez csak az eredetileg az Ötv-ben törvényben meghatározott vagyonjuttatás értékének megfelelő kompenzáció mellett tehető meg, ellenkező esetben sérti az önkormányzatok hivatkozott, Alkotmány 13.§ (1) bek. által biztosított tulajdoni igényét és a jogállamiságból következő jogbiztonság követelményét.
47. Az Ötv. 19.§ (2) rendelkezése tehát az állam kizárólagos tulajdonának utólagos kiterjesztésével az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott, az önkormányzati tulajdonba kerülő vagyontárgyak köréből bizonyos közműveket utólag, minden az önkormányzatok részére adott kompenzáció nélkül elvont, ami az Alkotmánybíróság fent 11. és 23. pontokban hivatkozott megállapításai szerint az önkormányzatoknak az Ötv. 107.§-a szerinti vagyonjuttatás - illetőleg annak értékének megfelelő kompenzáció - végrehajtására vonatkozó, az Alkotmány 13.§ (1) bekezdésén alapuló jogát és a jogbiztonságot (2.§ (1) bek.) sérti.

Ötv. 19.§ (1) bek. - A „regionális rendeltetésű” valamint a „regionális közmű hálózattól műszakilag elkülönítve nem üzemeltethető” víziközművek utólagosan az önkormányzatnak átadni rendelt közművek köréből történő kivonásának alkotmányellenessége

48. Ugyanez állapítható meg a - „nem regionális rendeltetésű”, valamint „ha azok a regionális közmű hálózattól műszakilag elkülönítve üzemeltethetők” jelen indítványban alkotmányellenessége miatt megsemmisíteni kért fordulatai következtében - az Ötv. 19.§ (1) bek.-ének rendelkezéséről, ami bizonyos, belterületi határon belül levő részében az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja szerint átadni rendelt lakossági szükségleteket kielégítő közművek köréből egyrészt eleve csak a nem regionális rendeltetésű, másrészt azon belül is csak a regionális közmű hálózattól műszakilag elkülönítve üzemeltethető települési víziközművek átadásáról rendelkezik:

19. § (1) A nem tanácsi alapítású regionális víziközüzemi vállalat kezelésében lévő egy vagy több település vízi közszolgáltatását biztosító - *nem regionális rendeltetésű* - települési víziközműveket, *ha azok a regionális közmű hálózattól műszakilag elkülönítve üzemeltethetők*, a bizottság az érintett települési önkormányzatok tulajdonába adja.

49. Az Ötv. 19.§ (1) bek.-e tehát az előbb kifejtett (2) bekezdéssel összhangban bizonyos „regionális rendeltetésű”, valamint a „regionális közmű hálózattól műszakilag” nem „elkülönítve üzemeltethető” - egyébként a belterületi határon belül az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontjába tartozó - víziközművek önkormányzati tulajdonba adása alóli kivonását tartalmazza, ami a fentiekben kifejtettek szerint sérti az önkormányzatoknak az Ötv. 107.§-a szerinti vagyonjuttatás - illetőleg annak értékének megfelelő kompenzáció - végrehajtására vonatkozó, Alkotmány 13.§ (1)

bek. által biztosított tulajdoni igényét és a jogállamiságból következő jogbiztonság követelményét.

Az átadásból kivont (Övt. 19.§ (1) bek.) és a kizárólagos állami tulajdonba rendelt vagyoni kör (Övt. 19.§ (2) bek.) közötti eltérés

50. Megjegyzendő, hogy a vitatott rendelkezés két szakasza önmagában - sem nyelvtani, sem logikai értelmezéssel nem feloldható - bizonytalanságot rejt a szereplő, nem tanácsai alapítású regionális víziközüemi vállalat kezelésében vagy felügyelete alatt lévő, települési víziközmű tulajdonjogi helyzete tekintetében. A (2) bekezdés ugyanis a regionális víziközművek közül csak az ott írt, *nagyobb térség vízgazdálkodási alapellátását (regionális vízbiztosítást, szennyvízelvezetést és tisztítást) szolgáló* regionális víziközműveket minősíti kizárólagos állami tulajdonnak. Ugyanakkor viszont az (1) bekezdésben a vagyonátadás köréből nemcsak az ilyen, hanem *általában a regionális rendeltetésű* víziközműveket is kivonja: így nyilvánvalóan fennáll a regionális rendeltetésű víziközművek egy olyan köre, amely nem tartozik kizárólagos állami tulajdonba, de nem is kerül az Övt. szerint az önkormányzatok tulajdonába.
51. A fentiek szerint az Övt. 19.§-a alkotmányellenessége miatt megsemmisíteni kért rendelkezései alapján az alapvető lakossági szolgáltatás ellátását biztosító víziközművek egy csoportja helyzetének rendezetlensége mind a jogbiztonság követelménye szempontjából, mind ezeknek a víziközművek egyéb rendelkezés hiányában teljes forgalomképesége miatt önmagában is komoly aggályokat vet fel.

Regionális vízi közmű hálózat

52. A regionális vízi közmű hálózat fogalma sem az Ötv.-ben, sem annak elvi indokolását tartalmazó törvényjavaslatához fűzött miniszteri indokolásában nem jelenik meg.
53. Ugyanakkor az egyértelműen megállapítható, hogy az Ötv. 107.§ (1) bek. c) pontja minden, a 107.§ (1) bek. b) pontjába nem tartozó vízi közmű esetében a lakossági szükségletet kielégítő, település belterületi határán levő közművet az önkormányzatok tulajdonába adni rendelt.
54. Emellett már az Ötv. 107.§ (6) bek. mutatja, hogy a jogalkotó eleve számolt a több település ellátását biztosító, illetőleg települések közötti közművekkel, amelyeket vagy az érintett települési önkormányzatok közös, vagy az érintett megyei önkormányzat tulajdonába rendelt adni a vagyonátadó bizottságok döntése szerint:

“107.§ [...]

(6) A több helyi önkormányzat szükségletét kielégítő közüzemi és kommunális vállalatok, továbbá a közművek települések közötti építményei, vonalas létesítményei, berendezései és a települések közötti helyi közutak - ha az érintett helyi önkormányzatok másként nem állapodnak meg - a vagyonátadó bizottság döntése alapján a megyei önkormányzat tulajdonába vagy az érintett települési önkormányzatok közös tulajdonába kerülnek.”

55. A regionális vízi közmű hálózat nem más, mint egy régió, tehát egyúttal több település ellátását is biztosító közmű hálózat, amelynek részeit - építményeit, berendezéseit, létesítményeit - nevezhetjük regionális víziközműnek.

56. A több települést ellátó víziközművek, valamint a regionális víziközművek fogalmi elhatárolása, megkülönböztetése ilyen értelemben önkényes: ennek alapján eltérő tulajdonjogi helyzet kialakításának indokolatlanságát mutatja az is, hogy Európára kitekintve sem találunk kizárólagos állami tulajdonban álló vízi közműveket, hanem azok általában ún. inter-kommunális rendszerben az önkormányzatok tulajdonában vannak.
57. A jogalkotó Ötv-ben kifejeződő eredeti koncepciója tehát egyértelműen az is volt, hogy a több települést ellátó vízi közművek kerüljenek az érintett települési önkormányzatok közös vagy a térség megyei önkormányzata tulajdonába, tehát mindenképpen önkormányzati tulajdonba, valamint, hogy a lakossági szükségleteket kielégítő, belterületen levő - akár nem tanácsai alapítású vagy felügyeletű állami gazdálkodó szervezetek vagyonába tartozó - közművek is kerüljenek önkormányzati tulajdonba.
58. Az ettől való - vagyoni körre vonatkozó koncepcionális - eltérés sem az Ötv. rendelkezései körén belül maradó végrehajtási kérdések szabályozásával (ami megengedhető az Alkotmánybíróság megállapítása szerint az Ötv. 107.§-ában nem ex lex történő vagyonjuttatások esetében), sem az önkormányzatok és vállalatok közötti vagyonmegosztás és a vagyoni terhek - Ötv. által a vagyonátadó bizottságok feladatául meghatározott - rendezésével nem azonosítható: az Övt. támadott rendelkezése az önkormányzati tulajdonba kerülő vagyoni kör újrameghatározása a kizárólagos állami tulajdon utólagos kiterjesztése révén, ami a fenti 22-23. pontokban kifejtettek szerint alkotmányellenes.

Műszakilag elkülönítve történő üzemeltethetőség; műszaki leválaszthatóság

59. Az Övt. 19.§ (1) bekezdése a regionális rendeltetésű víziközműveken túl további vagyonkört is kivon az önkormányzati tulajdonba adás köréből, méghozzá az ott meghatározott vállalat kezelésében levő, kifejezetten települési, tehát nyilvánvalóan belterületi, és ráadásul kifejezetten egy vagy több település ellátását biztosító, „a regionális hálózattól műszakilag nem elkülönítve üzemeltethető” víziközműveket.
60. Az előzőekben már a regionális rendeltetésű víziközművek tekintetében kifejtettek felül ez a további szűkítés, már a regionális vízi közmű hálózattól való műszaki leválaszthatóság, mint tulajdonjogi elkülönítés ismérve vonatkozásában eleve nem indokolható a fogalom egyértelműségének hiánya folytán: műszakilag ugyanis nyilvánvalóan a beavatkozás mértékétől függően elvileg minden leválasztható.
61. A gyakorlat a fentieket bizonyította is: a Vagyonátadó Bizottságok munkája során, a fenti elhatárolás tekintetében a regionális rendszertől való leválaszthatóságot semmiféle objektív kritérium, hanem kizárólag az adott önkormányzatok igényérvényesítési ereje határozta meg.
62. Erre példa maga indítványozó Esztergom Város Önkormányzata területén levő vízi közművek vagyoni helyzetének rendezése. Azok a vagyonátadás során - mint regionális közműhálózat részét képező és műszakilag le nem választható közművek - nem kerültek az Önkormányzat tulajdonába. Ugyanakkor a közelmúltban végzett vizsgálatok során kiderült, hogy a műszaki leválaszthatóság fennáll: ez mutatja a műszaki leválaszthatóság fogalmának meghatározatlansága miatt annak tulajdonjogi rendezés alapjául szolgáló ismérvként való szereplésének nyilvánvaló abszurditását.
63. Az ennek megfelelően a vagyonátadás során nem objektív szempontok alapján hozott, indokolatlan megkülönböztetésekhez vezető döntések indoka nem az egyedi aktusok hibája, nem a vagyonátadó bizottságok munkájának meg nem felelősége

volt, hanem az azok alapjául szolgáló ellentmondásos, bizonytalan, a jogbiztonságot és az önkormányzatok Ötv. alapján fennálló, annak végrehajtására irányuló tulajdoni igényét és végső soron az önkormányzatok közötti indokolatlan megkülönböztetés révén a diszkrimináció tilalmát (Alkotmány 70/A.§) sértő törvényi rendelkezés volt.

64. Ez utóbbival kapcsolatban hivatkozom analógia alapján a - szintén nem alanyi jogon járó - kárpótlásokkal kapcsolatban az Alkotmánybíróság által tett megállapításra, amely szerint az adott szabályozási koncepción belül egy adott csoportra vonatkozó eltérő szabályozás kellő súlyú alkotmányos indok nélkül a megkülönböztetés tilalmába ütközik (ABH 1990, 73, 78).
65. Az Övt. jelen indítványban támadott rendelkezései pedig azt eredményezik, hogy egyes önkormányzatok tulajdonosává válnak a települési víziközműveknek, míg más önkormányzatok nem, az alábbiak szerint minden önkormányzatot egyenlően terhelő feladat-ellátási kötelezettség ellenére, fentiek szerint kellően megalapozott indok hiányában.

Az alkotmányellenes rendelkezésből eredő további anomáliák

66. Azáltal, hogy az Övt. hivatkozott rendelkezései folytán egyik önkormányzat tulajdonosa, másik pedig nem a települési vízi közműveknek, alapvető ellentmondást okoz a minden települési önkormányzat kötelező - ivóvízellátás biztosítására vonatkozó - feladata (Ötv. 8.§ (4) bek.) és az ehhez szükséges, fentiek szerint számos esetben nem az önkormányzat tulajdonába került víziközmű összefüggésében.
67. Mind az Ötv., mind az Övt. javaslatához fűzött miniszteri indokolása egyértelműen mutatja, hogy a jogalkotói cél a közművagyonnak az ellátási feladat kötelezettjéhez való rendelése volt. A fentiek értelmében ez a jogalkotói cél a jelen indítványban támadott Övt-beli rendelkezések folytán nem valósult meg, fennmaradása esetén pedig a jövőben sem valósulhat meg.
68. Ezzel kapcsolatban hivatkozom indítványozó Esztergom Város Önkormányzata közelmúltban felmerült esetére: a 2004. hónapban a térségben bekövetkezett ivóvízszennyezés során nyilvánvalóvá vált, hogy az Önkormányzat az Ötv-ben rögzített, az egészséges ivóvízellátásra vonatkozó feladatát nem tudja ellátni, arra vonatkozóan semmilyen ráhatással nem rendelkezik a regionális vízmű vállalat (Északdunántúli Vízmű Rt.) kezelésében, állami tulajdonban levő víziközművekre tekintettel. A kérdést az Önkormányzat - a 2004. december 6-án népszavazás során a jelentős többség támogató véleményével megerősítve - Esztergom vízellátásának önkormányzati tulajdonban levő víziközművekkel való biztosítását (karsztvízzel) kívánja megvalósítani.
69. A fentiekben kifejtettek szerint az eredeti törvényi rendelkezések szerint önkormányzati tulajdonba kerülő települési víziközmű vagyon alkotmányellenes kivonása a tulajdonba adás alól további, mára szinte megoldhatatlan problémához vezetett számos önkormányzat esetében, ahogy indítványozó esetében is az elmúlt évtizedben a helyi önkormányzatokra hárult közmű-fejlesztési feladatra tekintettel.
70. Így csak maga indítványozó Esztergom Város Önkormányzata több száz millió forint értékű közműfejlesztési beruházást hajtott végre, amely folytán - eredetileg sem állami tulajdonból átadott - önkormányzati beruházásban vitathatatlanul önkormányzati tulajdon jött létre. Ugyanakkor a kizárólagos állami tulajdonban álló rendszerhez történő csatlakozás folytán, jogilag elvben hozzáépítéssel történt közös tulajdon keletkezése ellenére az Önkormányzat által létesített közművel kapcsolatos

tulajdonosi jogait nem tudja gyakorolni, a jelenlegi struktúrában ez máig megoldatlan, számos önkormányzatot érintő problémát jelent.

KÉRELEM

71. Mindezek alapján kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Övt. az Alkotmány 13.§ (1) bekezdését, valamint az Alkotmány 2.§ (1) bekezdésében meghatározott jogállamiságból levezethető jogbiztonságot sértő 19.§ (1) bekezdése „nem regionális rendeltetésű”, valamint „ha azok a regionális közmű hálózattól műszakilag elkülönítve üzemeltethetők” fordulatainak, valamint az Övt. 19.§ (2) bekezdésének alkotmányellenességét állapítsa meg és rendelkezzen azok megsemmisítéséről.

Budapest, 2005. január 25.

Tisztelettel:

Esztergom Város Önkormányzata

Képv.:

Dr. TRÓCSÁNYI LÁSZLÓ
ügyvéd

NAGY ÉS TRÓCSÁNYI

ÜGYVÉDI IRODA

1126 Budapest, Ugozca u. 4/B.
Tel.: 487-8700, Fax: 487-8701

Prof. Dr. Trócsányi László